Adj. isl. *nýtr*, fsv. *nyter* 'duglig, duktig, hurtig' är mera sällsynt som lovord åt den avlidne men förekommer också **faþur sin : nytan** L. 917 Öja; **miuk nutan trik** L. 640 Ö. Ryd; **faþur × sin × manutan** L. 371 Glia och förkortat **nu** Ög. 15, 21 (**sun : sinnu**).

Namnet **kisa** gen. sing. hör till fsv. *Gise* som Lundgren, *Personnamn*, anser vara dels främmande, dels en i Sverige uppkommen förkortning av *Gismund* eller dylika namn, vilken senare uppkomst visas genom namnets förekomst i denna runinskrift, den enda, där det förekommer. Skrivningen *Giismunder*, Lundgren, Personnamn, antyder långt *ī*. Sammalunda bör då kortnamnet *Gīse* antagas ha långt *ī*.

Relativsatsen **ar : uar : han : sun : kisa** *ær var hann sun Gīsa* är lika ofullständigt underordnad huvudsatsen, som t. ex. isl. *þann konung, er undir honum* (ɔ: under vilken) *eru skattkonungar*, Fritzner, *Ordbog*[2], s. 345 a.

Översättning: Torsten reste stenen efter Viste, sin fader, en duktig bonde, som var son till Gise.

---

106. Kärna kyrkogård, Hanekinds hd.

Pl. XXXVI. Fig. 1.

Litteratur: L. 1143; W. 87; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 283; C. F. Nordenskjöld, *Östergötlands fornminnesför. tidskr.* I, sid. 22; *Reseber.* 1870, s. 27, teckn. pl. II; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 28, teckn.

Broocman yttrar: »Förutom nyssnämnda runsten (Ög. 105) är här ock en uti Wästra Kyrkodören till tröskelsten lagd, hvars Runor åldern gjort oläsliga». Wiede (W. 87) antager detta vara samma sten som det här behandlade fragmentet, vilket står invid gången t. v. om västra kyrkogårdsporten.

Stenen är ett fragment av grå granit, som utgör nedre ändan av en utan tvivel stålig runsten. Bredden är 1,21 cm; höjden nu blott 80 cm, tjockleken till vänster 14 cm, till höger 28 cm.

I högra övre hörnet synes ändan av runslingan, 14 cm bred. Av inskriften finnes blott ett begynnande kolon, första runan **þ**, vars bistav är vänd uppåt, samt staven och översta delen av bistaven till den andra runan, som säkert varit **u**. Runornas toppar hava alltså varit riktade inåt stenen, vilket ock är fallet på de två andra runstensfragment, som finnas vid Kärna, Ög. 107, 108. Inskriften på dessa visar, att båda omöjligen kunna ha tillhört samma runsten, men alldeles omöjligt är icke, att Ög. 107 kan tillhöra övre delen av Ög. 106, jfr Ög. 107.

Inskriften börjar med **: þu-**, vilket kan förmodas vara början till namnet på samme **þurstin**, som rest Ög. 105. Då Ög. 105 har pret. **risti**, kan alltså blott Ög. 107, som ägt samma form, hava hört tillsammans med Ög. 106.